

Judica
Neděle 5. postní
Žd 13, 12-14
29.3.2020

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého.

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.
Amen.

Introit: Žd 2, 17-18

Proto musil být ve všem jako jeho bratři,
aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidu.
Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.

Píseň: 618

Confiteor: Lit. II

L: Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Amen.

S: **Amen.**

L: Doznávám se, Pane, ke svým nevěnostem, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích, proti tobě samému jsem zhřešil.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,

S: **smiluj se nad námi.**

L: Pro svou dobrotivost, Pane, odvrát svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti.

Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,

S: **smiluj se nad námi.**

L: Dej mi poznat svoje cesty, nauč mě plnit tvou vůli, vždyť ty jsi moje spása.

Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa

S: **daruj nám svůj pokoj.**

L: Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Amen.

Píseň:

Po - chvá - len bu - diž Bo - ži Syn, jenž nad jhem
těž - kých na - šich vín se sli - to - val a sám se
za nás vo - běť dal. Ha - le - lu - ja, ha - le - lu -
ja. Po - chvá - len buď Bůh, ha - le - lu - ja.

Čtení: Ž 32

Píseň:

Buď slá - va Ot - ci mi - lé - mu, též Sy - nu, Du - chu sva - té - mu! Nechť
sva - to - sva - té Tro - ji - ci jest chvá - la věč - ně zně - jí - ci.

Píseň: 140

Kázání: Žd 13, 12-14

Láska bratrská zůstavejš mezi vámi (Kral.), tak začíná poslední kapitola listu k Židům, ze které jsou slova přečteného oddílu. Celá kapitola slouží k napomenutí a povzbuzení těm, kterým tato slova budou předčítána. Děje se tak ve společenství lidí uvěřivších v Krista. Pamatujme si tato první slova naší kapitoly, ze které jsou vyňaty tyto verše.

Nuže, abychom vše, co je obsahem nejen těchto řádků, mohli přijmout, měli bychom pociťovat navzájem bratrskou, a dodám i sesterskou lásku. Mělo by nás to vrátit na poušť, kde lid Izraelský nejen přežil díky Boží pomoci a ochraně, ale také díky společenství, které se řídilo bratrskou a sesterskou solidaritou – chcete-li – láskou.

Možná si někdo řekne, nemůžeme dnes tuto lásku pociťovat, neb každý sedí doma. Možná, ale nikdo nám nemůže znemožnit myšlenky, modlitby, vzpomínky, vše, co slouží k společenství v duchu, společenství Ducha.

Nuže nejen *bratrská láska*, ale i společenství všech, kteří s láskou vzpomínají, myslí a modlí se za své blízké a drahé. Nejen se modlí, ale i chválí Boha a jeho svrchovanou moc.

Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. Trochu těžký kalibr na nás vytáhl pisatel listu k Židům. Zde tímto tvrzením se vracíme k představě oběti velekněze, která jednou do roka byla vykonána za hříchy Izraele v den Smíření. Smíření člověka s Bohem, a tím i s člověkem. Krví oběti byl lid očištěn; zvláštní představa. Krev spíše znečišťuje, než aby měla moc člověka očistit. Možná, že to navazuje hrůznou představu odplaty Boha a oběti.

Jednou se mě zeptalo jedno dítě: Kam mizí všechno zlo, které lidé udělají? To někde lítá ve vzduchu? Tehdy jsem mu odpověděla, že nevím, ale se zlem se hned tak člověk nemůže vypořádat. Na člověka se nějak lepí.

Možná, že ta smírčí oběť, která se jednou za rok konala, byla docela dobrá vymoženost; na tom oltáři totiž skončilo všechno zlo, všechny viny a hříchy, všechno, co někdy člověka v noci budí. A mohlo se začít nanovo, jinak. Mohla se hledat rovnováha mezi dobrým vztahem k Bohu a vztahem k člověku.

Zlo bylo vyhnáno z komunity lidí do pouště. Zbytek obětního býka i kozla byl vynesena za tábor izraelského ležení a spálen, když Izraelci putovali pouští. Za hradby, které měly město ochránit; aby se ve městech nekazilo ovzduší.

Křesťané rozpoznali v Ježíši z Nazaretu zvaném Kristus toho, jenž vykonal jednou provždy tuto smírčí oběť. Tak jako kozel Azazel, byl vyhnán Ježíš ze společenství svého lidu. Tak jako Azazela někdy vyháníme my Krista za zbudované hradby svých opevněných životů. Rádi bychom svá provinění na někoho hodili a pověsili, abychom nemuseli nést zodpovědnost za své činy. Rádi bychom navěsili všechny hříchy a vyhnali toho strůjce všeho za hradby našich životů.

Maso oběti bylo spáleno za městskými hradbami Jeruzaléma, tak byl Ježíš ukřižován za hradbami města. Tentokrát to však dopadlo trochu jinak.

Ten, který nesl na hřbetě všechny naše hříchy a provinění, nezahynul na poušti, ale vstal z mrtvých. Očištěn, ospravedlněn. Prostě, kdybych měla odpovědět tomu dítěti, tak bych řekla, v této chvíli hříchy opravdu někam zmizely. Nevím, jak se to stalo, ale stalo se. Sice říkáme, že Kristus zemřel na kříži a byl obětován. To jenom popisujeme něco, co je nesmírným tajemstvím. Popisujeme zde to, že hřích, smrt nad námi již nemá moc. Nemusíme se bát, že všechno skončí jen katastrofou, vždyť se nad námi rozjasnilo nedělní ráno. Nemusíme se bát, že zemřeme bez povšimnutí, vždyť Ježíš se ve své smrti solidarizuje s námi, kteří tuto smrt jednou zažijeme.

Vyjděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce (trefněji překládají kraličtí). Máme vyjít; to je to první, co máme udělat. Nenabádám k pohybu ven, máme přeci nouzový stav. Řekla bych, že jde o pohyb myšlení. Nemáme ustát v stagnaci, nemáme se nechat uhranout tím, co se děje. Máme se mobilizovat. Nikoli k chaotickému a marnému činění.

Máme vyjít ze sebe, podívat se na své životy jinou optikou. Optikou víry. Optikou našich provinění. Možná si řeknete, čím se kdo z nás provinil, co udělal tak zlého, že by se měl smířit s Bohem a s lidmi? Vždyť s lidmi poměrně dobře vycházím. Nevím, ale v těchto dnech se zamýšlím nad tím, kam nás právě tato bohorovnost dovedla. Kolika postoji jsem sama přispěla ke stavu věcí? Nebudu vám je tady vyjmenovávat, ne že bych se nechtěla před vámi vyzpovídat. Zpověď totiž patří jen Bohu. Je to přeci mezi mnou a tím veleknězem a obětí v jedné podobě, totiž Ježíši Kristu. On ví, co to je pobývat na zemi. On ví, co to je prožít lidské trápení, nesolidárnost, opuštěnost.

A tak ve víře, že se naše trápení začne obracet ve vzkříšení, i my dnes jsme vyznali, že si na tom zrovna nestojíme dvakrát dobře. I my chceme vyjít za hradby a nést následky té vši lidské nedostatečnosti. Nést to spolu s Ježíšem Kristem, tak jako on se solidarizoval s lidmi, nést jejich trápení, nemoci i starosti.

Když jsem říkala, že si máte zapamatovat první větu našeho zamyšlení, tak nyní se k ní vrátím.

Láska bratrská zůstavejž mezi vámi. Opět přidám sesterská. Ano, s láskou, s vírou a nadějí nám dá Bůh překonat nejednu nesnáz. Ta láska bratrská však není ohraničena jen na ty, kteří jsou těmi našimi sestrami a bratřími, ale i těmi, kterým všem se nabízí cesta očištění, díky Ježíši Kristu. A tak posílnění láskou společenství bratří a sester, kteří jsou ve svých domovech a s nadějí vyhlížíjejí své ospravedlnění, nechť Kristovská láska naplňuje vaše příští dny. Amen.

Píseň: 111

Přímluvy:

Pane, myslíme na všechny, kteří umírají následkem nemocí, válek a neštěstí

Kyrie, kyrie eleison

Pane, prosíme za všechny, kteří truchlí, protože ztratili někoho blízkého

Kyrie, kyrie eleison

Pane, prosíme za všechny lékaře, zdravotní sestry, záchranáře, hasiče, prostě všechny, kteří svým činěním zmírňují utrpení mnohých

Kyrie, kyrie eleison

Pane, prosíme za všechny, které obklíčil strach, beznaděj, zoufalství

Kyrie, kyrie eleison

Pane, prosíme za církve, dej ať je zvěstovatelkou tvé slávy

Kyrie, kyrie eleison

Pane, prosíme za lidi, kteří rozhodují v této těžké situaci o běhu věcí veřejných

Kyrie, kyrie eleison

Pane, prosíme za politiky, ministry, hejtmany, za všechny, kteří v těchto dnech dělají nesnadná rozhodnutí

Kyrie, kyrie eleison

Do svých tichých proseb vkládáme své prosby a přání

Kyrie, kyrie eleison

Otče náš

Poslání: Ř8, 8-11

Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.

Píseň: 672